

Zapomenutá sága o Brunhildě a falešných bozích

Eposy, legendy a mýty nám přinášejí ozvěny dávných epoch. Jsou-li však vždy pravdivé? Vždyť byly tisíckrát převyprávěny, pokaždé se je snažily nějakým způsobem přikrášlit, nebo naopak očernit, a tím ospravedlnit své osobní neřesti, jako příklad uvádějice, že prý takové slavné legendární osobnosti měly také své slabosti.

Tak je tomu, bohužel, u většiny legend, zejména těch z období antiky a středověku. Proto z nich kvůli plynutí času a těmto vrstvám nezůstalo téměř nic z toho, co v nich skutečně bylo.

Později tyto legendy přerostly v nové mýty, které vytvořili autoři románů a balad, nu a dnes ještě novějšími, které daly vzniknout knihám a fantastickým filmům.

Takový je příběh skandinávsko-germánských legend o valkyře Brunnhildě a prstenu Nibelungů, jejichž ozvěny přešly do románů a balad minulých století i do modernější fantastiky „Pána prstenů“.

Ale málokdo ví, že to nejsou pouhé legendy a pouhé romány. Příběhy, navrstvené na skutečné události vzdálené doby, prostě skrývají nejen historii, ale i vědomosti o samozvancích, kteří se vydávali za dávné bohy, o démonech z nižších světů, kteří odedávna sloužili vetřelcům našeho světa, tomu samému Luciferovi a Anunnaki, o kterých se tu nejednou hovořilo.

Tak kdo je tedy Sauron, popisovaný v moderní fantastice, a zda existuje doopravdy? Co má společného s bohem Ódinem a základnou vetřelců-Anunnaki v Agartě? Jakým způsobem se obraz Ódina změnil v divokého

boha války? Kde hledat skutečné severské bohy? Jak se příběh kněžky-bojovnice Brunhildy změnil v banální milostný román? S kým ve skutečnosti komunikovali nacisté Nového Švábska v Antarktidě pod obrazem Ódina?

Odpovědi na tyto otázky přišly prostřednictvím vědomého snění, takže toto vyprávění si neklade za cíl být vědecké a dokazovat jakoukoli správnost. Přesto však může být jednou z verzí toho, co se na naší planetě stalo. A zda je pravdivá, nebo ne, necht' každý pocítí sám, svým vlastním citem...

...Sychravý vítr trhá studenou mlhu na kusy. A teď už jsou vidět pokroucené kmeny stromů podivného lesa, které jako by tančily na skalách. Jemný déšť mrholí a ztrácí se ve spadaném listí a mechově zelených kamenech. Vpředu hučí příboj. Vlny se převalují přes obrovské balvany mořem vytesaného fjordu. Zátoku stále halí hustá mlha.

Náhle se mlhou prodrál obrovský dřevěný obličej draka, který se z ní začal pomalu plazit, a ukázalo se, že je to špička dlouhé lodě. Těsně pod drakem stál jakýsi stařec s dlouhým šedivým plnovousem a v dlouhém oděvu. Usmál se a řekl něco ve svém jazyce, který se zdál tak přirozený a povědomý, ale dávno zapomenutý... Teď však slova sama začala nabývat na srozumitelnosti a jako by se překládala...

„Rád tě opět vidím na cestách Mezisvěta,“ řekl stařík. „Kolikrát jsme se tu už potkali...“

Najednou se staříkův obličej změnil a ve vědomí mi vytanulo: „Merlin, čaroděj, učitel krále Artuše“. Vzápětí se však tvář opět změnila a nyní se usmíval Saint Germain. Vskutku, kolik příběhů o světech a událostech z různých epoch už tu vyprávěl...

Ale tady je tvář opět jako dřív. Natáhl ke mně ruku a já jsem se ocitla na lodi.

„Ano, přicházel jsem v mnohých epochách, to víš,“ znovu se ozval stařík. „Ale někdy jsem své jméno nevyslovil, neboť jsem přicházel jen v jemnohmotném těle k těm, kteří mě mohli vidět. Tak se stalo v dávné době, kdy se potomci Ásů usadili na divokém severu, ale zapomněli na své skutečné bohy, přijali za ně piráta, nazývajícího se jménem dávného Ódina.“

Pouze některým, kteří mě dokázali spatřit v tomto převleku, jsem prozradil své jméno. A jmenoval jsem se Olórin. Které za vašich časů vyplavalo v pohádkových knihách, ale, bohužel, nemá nic společného, kromě jmen některých, nemajících nic společného s tím, co bylo ve skutečnosti.

Zatímco tedy proplouváme mlhou času a prostoru, řeknu vám spoustu věcí, ano, a ty si vzpomeneš na mnohé z toho, co bylo, a vše bude jasné až do konce...

Ale začnu své vyprávění od začátku, neboť mnozí z vás si pravděpodobně nepamatují, ačkoli jsme mnohokrát vyprávěli o bozích Severu (viz témata: Sága

severských bohů; Tajemství Asgardu). Proto budu stručný, i když něco budu muset zopakovat.

...Takže, v borejské epoše se ve Skandii inkaroval duch, kterého znáte pod jménem Perun, ale tam ho nazývali Ódin. A vybudoval na území, které je vám známé jako Grónsko, velké město Ásgard jako město bran či portálů, a abych byl přesnější, obnovil asurské město, které tam bylo před epochou velké zápalné oběti, při níž zahynuly Rádža Slunce a Faeton a mnohé jiné planety. Budu mluvit vaším jazykem, srozumitelným, poněvadž kdybych mluvil obrazně a alegoricky, jak jsme vyprávěli ve vašem starověku, tak tomu moc neporozumíte.

Ve vašich dnech takovému jazyku nerozumíte, a my vidíme, že začínáte být zmatení a vytváříte zkreslení. A proto tak...

A tak tento duch přicházel na Zemi v různých epochách. A ještě před Boreou byl jedním z asurů, kteří sami postavili tuto bránu v budoucím Grónsku pro spojení se vzdálenými světy, s vlastní mnoha duchů, kteří přišli na Zemi, mezi vámi přezdívaných bohové - s planetou Valhalla a s planetou Svarga. Ale o tom se vám také vyprávělo (viz další témata).

Později byla tato jména Valhalla a Svarga přenesena do vyššího světa, který byl oddělen od pozemského trojrozměrného světa a v němž zůstali ti, které nazýváte bohy. V tomto chápání jsou tedy jak Svarga, tak Valhalla i Šambhala a Bělovodí jedno a totéž - je to prostě svět vyšší nebo svět horní, jak ho případně nazýváte, který se rozprostírá v prostorech a dimenzích, hypoteticky, až do sedmého nebe či dimenze a je multidimenzionální a multiprostorový. O tom však dnes nemluvíme.

Duch, kterého znáte pod jmény Perun a Ódin, se ještě jednou vtělil i po zániku Boreje. A vyprávěli jsme vám, že žil na jihu, poblíž moře, které dnes znáte jako Azovské moře. A tam potomci borejských Ásů také vybudovali město a nazvali ho Ásgard, ale chtěli se vrátit do své severní vlasti, do dávného severního Ásgardu. A jakmile roztál velký led, který po smrti Boreje a Atlanty spoutal sever, Ódin, který se tam inkaroval, vedl lidi na sever.

A přišli, vykopali severní Ásgard a znovu tam žili, dokud se nestalo něco nepředvídaného, totiž průlom dalšího portálu času. A také o tom vám již zde vyprávěli...

Mám na mysli vesmírného piráta, který dorazil na Zemi v posledních časech Atlanty. O něm jsme vám pověděli, že začal řídit a loupit v Atlantě, byl chycen a poslán k vládci Poseidónovi a že bylo rozhodnuto popravit jeho i jeho lidi posláním skrze portál, jak bylo v Atlantidě posledních dnů zvykem vypořádávat se se zločinci.

Chci ale ještě říct, že ten pirát se neobjevil jen tak pro nic za nic. A že jeho skutečné jméno bylo Sauron, což také vyplavalo na povrch ve vašich posledních dnech v nových příbězích, nebo prostě zkreslených poznatkách, které byly poodhaleny očitému svědkovi oněch událostí, vtělenému do vaší doby. A začal vymýšlet nové příběhy, ještě více zkreslující a matoucí události minulosti. ...Ano, je to on, autor

příběhů o Pánu prstenů, který poodhalil jména, ale podstatu zmátl ještě víc než dokonce starověké mýty...

Tak démon Sauron dorazil na Luciferův pokyn ze světů temnoty neboli antisvěta v tělesném skafandru, který pro něj vytvořili v systému Nibiru Anunnaki z biomateriálů Atlant'anů, přenesených tam ze základny Anunnaki - Glorie, která stojí za Sluncem (viz další témata).

Dokonale sehrál roli piráta, aby ho Poseidón odeslal tam, kam potřeboval sám Lucifer. Vždyť v těle Sauron ze svého poslání mnohé pozapomněl a pamatoval si jen jedno, že potřebuje krystaly s vyrytými runami. Ty se však nacházely v Ásgardu borejském. A tam Sauron nemohl proniknout ani v duchu, ani v těle, které pro něj vytvořili Anunnaki. A do Mezisvěta nemohl proniknout nijak jinak než umělým portálem Atlant'anů, když byl v těle.

Kněží Nibiru sídlící na planetě Nifilim, jež na Zemi vyslali Saurona na Luciferův příkaz, s Atlant'any příliš nekomunikovali, považovali je za nižší kastu vykonavatelů, s nimiž komunikovali pouze kolonisté Glorie. Saurona však Lucifer potřeboval osobně při plnění svých úkolů, do nichž kolonisté Glorie nebyli zasvěceni. Proto bylo učiněno tak, že si Sauron až do konce v novém těle nepamatoval sám sebe a dokonale se vžil do role piráta, a Atlant'ané také nebyli nijak zvlášť zasvěceni do jeho skutečného poslání, ale dělali vše podle plánů Anunnaki z Nibiru.

Piráta byl zajat a přiveden k Poseidónovi. Kde si přece jen na něco vzpomněl a v zájmu své tělesné záchrany začal vyprávět zmatený příběh o krystalech s runami, které se nacházely v Ásgardu.

V té době Poseidón ještě nezačal otevřenou válku s Boreou, a proto nemohl poslat piráta do Ásgardu. Nechtěl se do toho všeho zaplést, vždyť připravoval grandiózní zničení Boreje pomocí tektonických zbraní, a piráta považoval za blázna.

Atlantida však mohla po dohodě s Boreou ještě používat bránu na ostrově Thule. Vždyť ještě nebyla válka a Atlantida a Borea uzavíraly různé dohody, aby tato válka nezačala, jak se to děje i ve vašich dnech ve vašem světě mezi zeměmi.

A tehdy přivedli pirátskou bandu na ostrov a vhodili je na základě rozsudku do portálu. Kněží pozdní Atlantidy nevěděli, jak portál ovládat, poněvadž neznali všechny záludnosti jeho použití. Proto Atlant'ané dokázali portál otevřít pouze na blíže neurčené místo.

Ale je tu jedna věc, kterou vám vaše legendy neřeknou,“ pokračoval Olórin ve svém vyprávění.

„Sauron, který dostal tělo od Anunnaki z Nibiru, dostal nejen tělo, ale také další artefakt, jak tomu říkáte, aby mohl vykonat své temné poslání. Byl to prsten a on ho měl použít k otevření portálu do paralelních světů. To však prsten mohl udělat pouze v případě, pokud takový portál otevřely síly světla, kněží světla pro své vlastní potřeby. Prsten byl schopen na svého majitele navléknout světlý oděv z

energií krystalů, které k otevření takových portálů používají světlí kněží, tedy vysokofrekvenční energetický kokon, a nechat ho portálem projít. Právě s tímto posláním se Sauron vydal na cestu, aby se pak ve světě, kam by se pomocí téhož prstenu dokázal dostat, a následně pokrývil prostor a otevřel přístup flotile temných sil, aby se zmocnila světů, tedy aby vytvořil průlomový portál zevnitř daného světa, do kterého by se dokázal dostat.

Prsten uměl i mnoho dalších věcí, například jeho majitel mohl přijmout napohled jakoukoli podobu. Bylo to technické zařízení, manipulující s magnetickými poli a energiemi, jež dokázalo také vytvářet holografické iluze, které byly téměř nerozeznatelné od reality, a to dokonce i na dotek.

To vše bylo známo i ve světech vyšších dimenzí Země, právě v oné Valhalle. A když pak Atlantáné otevřeli portál na ostrově Thule a vhodili do něj Sauronovu bandu, podařilo se duchům těchto světů zablokovat prostory přechodů mezi světy. Pomohli jim v tom i kněží Ásgardu s pomocí prastarého krystalu asurů, který aktivovali na místě před Atlantány utajeném, téměř u jícnu obrovské sopky.

Tehdy byla Sauronova banda vržena do bezčasí budoucnosti, to znamená, že pokud by historie, pokud by civilizace nenásledovaly tuto variantu vývoje, po níž se vydaly, nikdy by se na své cestě nesetkaly se Sauronem čili falešným Ódinem, jímž se Sauron stal. Kdyby si civilizace zvolila jinou cestu vývoje a prošla variantou se Sauronem, pak by se bandité vesmíru zcela dematerializovali a propadli by se zpět do antisvěta.

Civilizace planety však byla nízkými vibracemi lidských neřestí, bohužel, přitahována k této variantě budoucnosti. A přitahoval ji právě Sauronův prsten. Ten rezonoval s vibracemi neřestí a vášní a podsouval právě tuto variantu vývoje budoucnosti.

A ta přišla... ve vašem světě uplynula tisíciletí. Atlanta byla dávno zapomenuta pod vlnami oceánu, Hyperborea usnula pod nánosem vody a ledu. Pominula epocha Daarie, Mezopotámie, Egypta... dohřměla válka Mahábháraty, svět se stal divokým a ponurým a vzpomínky na minulost se proměnily v pohádky a mýty o zázracích. Technická zařízení minulosti zůstala jen v legendách, a to jen jako magické věci.

Na severu, v zaledněném Ásgardu, vládl opět Ódin, ale byla to jiná inkarnace dávného hrdiny. A my jsme o tom vyprávěli, jak sem přišel zde, do tohoto kraje s navráťivšími se rody od dalekých břehů jižního moře, které nyní nazýváte Azovským.

Ale daleko od těchto míst se Anunnakiům z podzemních základen, jež si vybudovali za Kailásem v Tibetu od časů velké zápalné oběti, podařilo znovu vyrušit krystal pod Kailásem, a to pomocí posunu prostorů, k němuž došlo již v atlantských dobách, a potom se vlna magnetických sil řetězově šířila napříč epochami, způsobíc sérii otřesů mezi světy.

Jeden z těchto otřesů byl zesílen monstrózním účinkem implantace laboratoře vetřelců do útroby planety. Právě té, kterou zde nazýváme zlaté vejce. Již jsme tady

o tom mluvili, o světě stvořeném za sedm dní, o Edenu, v němž Anunnaki prováděli experimenty se stvořením Adama a Evy... (Viz téma: Jaký svět byl stvořen za sedm dní?)

A tato událost tenkrát otrásla Zemí v mnoha dimenzích a ozvěnou se projevila v epoše, v té, o níž je dnešní příběh.

A to vše napomohlo Sauronovi. Portál na Thule ho i s jeho bandou vyvrhl do prostoru projevivšího se v éteru univerza. Možná vám to vysvětlení nebude jasné. Řeknu to tedy takto. Že když ho Atlantáné poslali do portálu, svět budoucnosti pro ně ještě nebyl. Proto se tito piráti propadli do bezčasí a zůstali v nevědomé dematerializaci, dokud se neobjevil svět, který byl pro Atlantány jednou z variant budoucnosti. A tato varianta byla přitahována k projevení mnoha událostmi světa a vibracemi ztělesněných duší lidí oněch epoch a tím, co jsem právě vyprávěl - o vlnách mezi světy, z rozbitých portálů.

Sauron a jeho banda se projevili na stejném ostrově Thule, pouze v jiné epoše. Setkali se s Ásy a došlo k bitvě. V té době začala erupce. Bitva mezi Ódinovými Ásy a Sauronovou bandou se odehrála na hranici mezi světy. V této bitvě tělesně zahynul Ódin a mnozí, kteří byli s ním. Jejich duše byly okamžitě přesunuty do druhého světa Valhally, ale odtud bylo bohužel téměř nemožné cokoli udělat s tím, co se dělo ve třetí dimenzi. V téže bitvě přišel Sauron o jedno oko. Podařilo se mu však prorazit do vašeho světa, který už byl příliš těžký kvůli prolomení portálů a posunu krystalu na Kailásu...

A on a zbytek jeho bandy sestoupili z výběžků sopky a začal vyprávět zbývajícím Ásům, že je Ódin, který se po bitvě proměnil a stal se ještě silnějším. Potřásal pytlíkem s krystaly run, které našel, pobýváje v portálu, když se mu začal zjevovat svět. A to byl pro všechny nesporný důkaz.

Nakonec byl Sauron přijat za Ódina. Krystaly run však piráty zle popálily a tělesně znehybnily, jak by se řeklo, způsobovaly paralýzu těch, kteří byli ztěžklí svými vibracemi.

Proto falešný Ódin vyhodil krystaly s runami do mlhy poblíž ostrova Thule, která zároveň zmizela, protože se propadla portálem, který runy otevřely. Skutečnému Ódinovi se přesto podařilo krystaly s runami v Mezisvětě vyzvednout a vrátit je do struktur univerza, zde nazývanými kořeny Yggdrasilu (viz téma: Tajemství Ásgardu).

Ale lidé, právě ti, kteří sem přišli se skutečným Ódinem, uvěřili Sauronovi, nyní nazývajíce Ódinem jeho. Změnili se. Sauron začal živit jejich pýchu a rozvíjet ji, mluvil o velké bílé rase a národu, o velkém poslání Ásů ovládnout krajiny a země.

Někdy se Thórovi a Bragimu podařilo přijít z Valhally k lidem a povědět pravdu, ale nikdo je nechtěl poslouchat. Sauronův prsten a probuzená pýcha jim nedovolily naslouchat. Otevřenými portály začali pronikat démoni a vtělovat se do lidských těl. A bylo jich čím dál víc.

A tenkrát veškerá naděje zůstávala pouze na zbývajících volchvech Bjarmie-Gardariky. Tam se také vydal Thór ve svém jemném těle. A přišel k velkému knězi z rodu Merovitů, strážců prastarého borejského krystalu hory Méru. Jmenoval se Rus Merovit. Byl velmi starý, ale měl mnoho vědomostí. A Rus Merovit poslal své dva starší syny na Sever, aby splnili misi uzavřít nekontrolovatelný portál té Brány na ostrově Thule, neboť jim již stihl předat vědomosti o tom, jak se Brány času zavírají a otevírají, i jak jsou uspořádány.

Ale samotný ostrov Thule jednou v našem světě byl, podruhé zase nebyl, proto tento portál uzavřeli skrze malou Bránu na ostrově Rujanu. A o tom jsme vám také už vyprávěli (viz téma: Na moři, na oceánu, na ostrově, na... Rujanu - příběhy Tarcha Perunoviče).

Ale ani uzavření velké brány neodstranilo velkou hrozbu, neboť Sauron, který se prohlásil za Ódina, prstenem svým dokázal narušit další portál Brány do Mezisvěta poblíž islandské sopky, která tam vznikla po zániku ostrova Thule.

Sauron se dral do prostor jiných světů a snažil se prolomit portály prstenem. A do této pasti se chytil i sám Ódin, když se pokusil přijít k lidem v jemném těle. Nemohl se vrátit do Valhally, spoutaný v prostorech Mezisvěta, které se svinuly do těsných svazků silami prstenu a Sauronovy magie. Sauron sám však od té doby nemohl přijít do hustého světa, ale uvízl v paralelním těžkém světě, zbaven těla, které mu Anunnaki vytvořili. Mohl se do tohoto světa dívat pouze svým jediným okem a vzbuzovat hrůzu a strach, jimiž ovlivňoval lidi, a ti bezvýhradně plnili jeho rozkazy. Byl však nucen dát prsten svému učedníkovi - černému mágovi Saramundovi, aby ho ten zachránil z pasti. Mág však nespěchal, chtěl vládnout zemi sám.

Černý mág a čaroděj Saramund začal nahánět hrůzu po celém Islandu a sousedních zemích, pomocí prstenu se dokázal pohybovat prostorem nebo, podle vás, teleportovat se.

Právě v těch dobách byl na Zemi poslán do inkarnace duch valkýry neboli bojovnice světla, který měl za úkol uzavřít malý portál na Islandu, a tím osvobodit Ódina z pasti. To bylo možné provést pouze ve fyzickém těle aktivací krystalu ukrytého dávnými žreci-Ásy.

Narodila se jako dcera jednoho z konungů [konung - severský král] a dostala jméno Brunhilda. Její matka zemřela při porodu, a tak ji vychovával otec, ale jako syna, jinak to neuměl. Od útlého věku uměla zacházet se zbraněmi a stala se z ní bojovnice," pronesl Olórin a pousmál se.

„Už jsme připluli, dál si na všechno vzpomeneš sama...“ řekl a přirazil ke břehu.

Země, do které jsme připluli, kouřila z gejzírů, horká pára stoupala k mlhavé obloze. Na vrchol, kde byl vidět obrovský balvan, vedly podivné vyleštěné stupínky. Jakmile jsme k němu dorazili, Olórin vytáhl ze svého roucha s dlouhými rukávy třpytivý krystal. Byl poměrně velký a průzračný. Olórin se znovu pousmál, náhle udeřil svou holí do prastarého balvanu, a na něm se

objevila úhledně vyřezaná prohlubeň. Krystal do ní zajel, jako by tam byl odjakživa.

Sotva Olórin vložil krystal, tak ten okamžitě vzplál a ozářil vše oslepujícím světlem. Vtom však záblesk zmizel a svět se stal nějakým jiným.

Ocitla jsem se v těle plavovlasé dívky, ale měla jsem na sobě brnění. Před očima mi vířily vize toho, co musím udělat. Bylo to jako zjevení. Jasně jsem viděla krystal, a ten mě z nějakého důvodu vábil. Šla jsem jako zhypnotizovaná a mačkala kameny ve skále. A už jsem ho držela v rukou.

Ted' ho musím odnést na druhý ostrov a tam, poblíž sopky, ho zapálit světlem, které občas v noci vyráží z hrudi.

Otec mi říkal, že se to stává, když spím... Ale nechce o tom mluvit. Něco tají, co mu řekl starý mág Olórin. Škoda, že se čaroděj nedožil těchto dnů...

...Můj otec mě potřebuje provdat, potřebuje dědice... Neslyší, co mu říkám, nechce věřit mým snům... Ale tady je on, ten krystal, o kterém se mi tak často zdá...!

...Ale strhla se podivná bouře. Musím ten krystal schovat, odnést ho pryč. Bouře se blíží a země se už chvěje. Erupce... A vtom krystal změkl jako vosk. Podaří se mi ho vytvarovat do hroudy, je jako obyčejný kámen. Probodlo mě ohnivé oko z černých mračen popela začínající erupce. Podařilo se mi kámen odhodit do hromady kamení. A svět pohasl...

...Ale vtom se znovu ozval Olórinův hlas.

„Ano, Sauron nemohl Brunhildu zabít, ale spoutal ji svou magií černých energií. Znemožnil jí otevřít portál skutečnému Ódinovi a poslal svého učedníka Saramunda najít kámen,“ promluvil Olórin a pokračoval ve svém vyprávění.

„Saramund hledal dlouho a marně, ale nic nenašel. Našel však zkamenělou Brunhildu, a vymyslel plán. Uvědomil si, že i kdyby kámen našel, nedokázal by z něj znovu vyrobit krystal a otevřít portál. Uvědomil si, že to může udělat jedině Brunhilda sama. Ale aby to mohla udělat pro něj a Saurona, musí být obelstěna.

Pochopil Sauronův plán. Vždyť krystaly se dávají jen kněžím a poslům Valhally, takže vše musí být provedeno jejich rukama...

Pak se vrátil do města a zavolal si k sobě svého mladého učedníka Sigurda. Věděl, že Sigurd se již dlouho uchází o Brunhildu.

Kdysi snil o tom, že bude vládnout vědomostmi a mocí, a to vše jen kvůli ní - svému snu. A proto přišel k čaroději Saramundovi jako učedník.

Měl šanci proslavit se tím, že pomocí magie a meče zabil nestvůrného draka, který pronikl skrz polootevřený portál poblíž téže sopky. Ten drak děsil všechny okolní vesnice a často požíral nejen dobytek, ale i lidi. Byl to prostě dravý dinosaur, který se ztratil v prostorách Mezišvěta a propadl se i do této verze budoucnosti, která se projevila.

Po jeho usmrcení požádal Sigurd Brunhildu o ruku, ale ta ho odmítla, protože měla pocit, že přišla na tento svět kvůli něčemu úplně jinému, a ne aby se provdala a porodila dědice svému otci. Cítila, že by ztratila moc naplnit to, pro co přišla... Cítila to, ale nemohla si na to vzpomenout, dokud neviděla ty vize u sopky, když také našla krystal.

...Saramund usoudil, že teď už Brunhilda jistě Sigurda neodmítne, jestli ji oživí, a tím ztratí moc osvobodit skutečného Ódina, Frigg, Freyju, Thóra a Bragiho, které Sauron zazdil v deformovaném prostoru Mezišvěta. A lidé budou Saurona dál uctívat jako Ódina, jeho strašidelného syna Lokiho a podvodnou falešnou Frigg a ctít jeho jako Sauronova zástupce na Zemi, nejmocnějšího mága.

A tehdy vyjmul vnitřní prsten ze Sauronova prstenu a dal ho Sigurdovi, probudiv v něm hrdost vyvolenosti, a zasvětil ho o stupeň výš na učednickém žebříčku svého čarodějnictví. Řekl mu, že to dělá pro něj, aby našel lásku a vrátil bezútěšnému otci jeho dceru, kterou sice nikdo nemůže oživit, ale ani mrtvou ji nelze nazvat...

Za to mu však Sigurd musel odevzdat Brunhildin krystal, jinak je prý oba čeká smrt.

Tehdy Sigurd přišel za otcem Brunhildy a řekl mu, že má kouzlo, které jeho dceru probudí, výměnou za to, že mu ji dá za ženu.

Otec by udělal cokoli, jen aby jeho dcera znovu ožila. A Sigurd přivedl Brunhildu zpět k životu tím, že se dotkl jejích rtů právě tímto prstenem. Prsten ji oživil, ale zase ji přiměl zapomenout na mnohé...

Opět jen cítila, že musí něco udělat ještě před svatbou, ale slíbila otci, že se vdá, a zasnoubila se se Sigurdem.

Přestože svatbu začala různými způsoby odkládat, po celou dobu se snažila vzpomenout, co to měla udělat před svatbou.

Začala dávat přísliby bohům, aby oddálili čas, a jednou z nich bylo, že ji její snoubenec musel porazit v souboji. Sigurdovi se to však ani v nejmenším nepodařilo. A tak dál trénoval, a ona stále vzpomínala na to, proč přišla na tento svět.

Znovu se jí začaly zdát sny s vizemi. Začala si přece pomalu a postupně vzpomínat. Když mluvila se Sigurdem, začala mu vyprávět o tajemstvích run vepsaných do krystalů a o Ódinově příběhu. Upřímně chtěla, aby opustil černého mága, a řekla mu, že Saramund páchá zlo a uctívá zlo, démona. Věřila, že Sigurdova duše prozře, a právě to od něj očekávala. Řekla mu, že když prozře a pomůže jí najít krystal, na který si přece jen vzpomněla, vezme si ho. Sigurd ale nevěřil, že Ódin není skutečný, že je místo něj démon.

Naopak, slepě věřil, že viděl Ódinovo oko, a přitom spatřil jeho znamení, havrany, rozlétávající se do všech stran.

Nedokázal si představit, že by se nějaký temný duch mohl vydávat za Ódina a zajmout bohy. Bohové pro něj byli stejně jako pro všechny ostatní všemocní. Nedokázal uvěřit, že by démon mohl dělat stejná znamení jako bohové.

Otec své dceři také nevěřil a přál si ještě uvidět vnuka, vždyť už byl velmi starý. Saramund se stal dvorním mágem, jako jsem byl kdysi já," pravil Olórin.

„Všichni mu důvěřovali a věřili v moc Ódinova prstenu, jak se mu začalo říkat.

Svatba už byla stanovena, ale Brunhilda byla připravena utéct z rodného domu, aby si vzpomněla a splnila to, pro co se narodila.

...Ale jak už to někdy u služebníků temnoty bývá, jejich plány občas nedopadnou. Do Sigurda byla zamilovaná dcera staré čarodějky - Gudrun. A rozhodla se ho očarovat.

Sigurd byl často u nich doma, protože syn čarodějky a bratr Gudrun byl jeho přítelem a také žákem Saramunda. Tak se i stalo, že čarodějčina dcera Sigurda omámila a provedla rituál.

...Byl s ní...

A když si to uvědomil, pochopil, že Brunhildu ztratil. Její hlavní podmínkou pro svatbu bylo, aby byl muž čistý. A stará vědma už roznesla všem tu zvěst, aby oženila Sigurda se svou dcerou Gudrun.

...Brunhilda nepustila ženicha přes práh, a otec musel souhlasit, vždyť si vzpomněl ještě na má slova o tom, že bohové svazku Brunhildy nepožehnají, pokud jeden z páru bude před svatbou s jiným, ale hned začal hledat nového uchazeče.

Otec Brunhildy si ještě vzpomněl na má slova o velké energii, o velkém hadovi (energii kundaliní), který žije v těle každého, a co se stane při splynutí energií, a k čemu toto splynutí slouží (viz další témata).

Využívajíc oddechu, Brunhilda se stáhla do ústraní a odešla do hor. Znovu se vydala k vulkánu a tam vzpomínala na sebe samu. Její otec jí mezitím našel nového ženicha - mladého krále Gunnara. Spřízniv se s ním, otec Brunhildy snil o vytvoření mocné země jako protiváhy Říma, který neustále hrozil z jihu, rozprostíraje se po všech územích Jihu, ale postupně začal slábnout. Mnozí králové Severu snili o rozdělení zemí stárnoucího Říma...

Otec se rozhodl provdat tvrdohlavou dceru za Gunnara. A právě v té době se Brunhildě navrátila paměť. Vzpomněla si, kde hledat krystal.

Gunnarovo přijetí ji však vyčerpalo. Gunnar byl vytrvalý, otec také. Tehdy si Brunhilda oholila vlasy a spálila je v ohni, vykonavši starodávný obřad - učinění příslibu dávným bohům, davši slib vdát se, až jí vlasy dorostou. Tímto způsobem využila takřka zapomenutého zvyku dávných předků vykonání obnovy před svatbou," pokračoval ve svém vyprávění Olórin.

Náhle se však odmlčel a krystal vzplál s novou silou.

...Znovu jsem se ocitla v Brunhildině těle mezi kameny na úbočí sopky.

...Tady je, tady, ten kámen! Ano, je to on, cítím jeho teplo a zase měkne... jako surová hlína... Ale tady to nejde dělat. Oko, ohnivé oko, démonické oko vidí všechno...

A teď už jsem doma, ve své ložnici... To oko se mě nedotkne, dokud se z kamene nezrodí krystal, nepotřebuje kámen...

- A zítra, zítra bude, a bude tu poslední den...

- Odpusťte všichni, ale já musím... Otče, odpusť mi, protože Olórin tě kdysi varoval, abys mi nebránil. Ale ty máš ještě dceru a vnoučata v jiných zemích, ačkoli tvůj syn už dávno zemřel, ale tvá krev koluje v jeho potomcích v jiných zemích...

- ...Tady jsi, Gaupo... Přišel ke mně obrovský rys.

- ...Moje přítelkyně, pomohla jsi mi vzpomenout si na všechno svým mručením a sípáním...

- Ale co je to, Gaupo? Co je s tebou?

...Za zdí se ozval šramot, a rys se tam okamžitě rozběhl.

Popadnuvši meč ze stěny, vyrazila jsem za šramotem. Tak to byl Gunnar. Co dělal v noci v mých komnatách? Proč se sem tajně vplížil? Gaupa ho smrtelným stiskem chytila za rameno...

- Gaupo, jdi pryč! Proč jsi tady, Gunnare...?

...Sigurd?!?!

Gunnarův obraz se roztránil na kousky, a přede mnou stál Sigurd, a v rohu se válel Saramundův ohavný prsten.

Sklouzl z prstu, a celý obraz se okamžitě rozplynul...

- Proč jsi tady? Vždyť sis vzal Gudrun, ne?

- ...Zapomeň na Gudrun, a Gunnar je mrtvý, náhodně jsme ho zastřelili včera na lovu, zabil ho Gudrunin bratr. Teď jsi volná, a nic nás nezastaví, Gudrun si mě vzala lstí, a já ji teď můžu podvést stejným způsobem... Budeme spolu navždy, zapomeň na všechno! A můj drakkar na nás čeká ve fjordu!

- ...Jaký drakkar a co skrýváš pod pláštěm? Podvod, všude podvod, posel temnoty se tě zmocnil, dej mi ten krystal, dej mi ten kámen!

- ...Ne, musíme ho odevzdat Saramundovi, nebýt jeho, nebyli bychom spolu! Je to jen tenhle kámen. Na co ho potřebuješ? Zapomeň na své povídačky o démonovi a falešném bohu. Ódinovo oko mi svítí a ukazuje mi cestu ve tmě. Věř mi a budeme spolu, láska. Kámen ti nedám, jinak Saramund vrátí všechno zpět. A ty se neodvážíš mi ho vzít...! Vykřikl Sigurd, a popadl meč, když viděl mé úmysly.

Najednou proletěla podivná vize. A za Sigurdovými zády se objeví stín temnější než noc... A už je v něm! A lesk v jeho očích není prostý, ale démonický, strašlivý.

Sigurd se směje a křičí, a do rukou dostává smrtelný stisk, a kámen náhle začal vydávat světlo.

...Ale ne! Tak to nebude! Odpusť, Sigurde, démon už je zcela v tobě, byl v tom podivném prstenu! Musím tě osvobodit od šílenství a toho démona...!

...A meč v mých rukou se jako blesk divoce a silně zablýskl a proklál Sigurdovu hrud'...

Kámen mu vyklouzl z rukou. Je opět měkký, a náhle vzplál plamenem... Mění se v krystal. Je po všem, nastal čas, zítřek nebude!

...A všechno se přede mnou mihotá, noc a vítr a mokrý sníh... A loďka se poddává obvyklému pohybu. Na moři se už zvedá bouře, ale průliv tady není široký. Zvládla jsem to... ty kluzké kameny se plazí a padají z útesu, a mé srdce je připraveno vyskočit...

No konečně! Tady je ten kámen, a podařilo se mi do něj vložit krystal!

Záře se rozvinula modrým plamenem až k nebesům...

...Ale co je to za zvířecí kvílení? Prostor se náhle rozerval, a ohnivé oko vzrušením vyběhlo!? Táhle je jeho stín. Třepotá se ve tmě. Strašlivý Saurone, nadešel tvůj čas! Náhle můj rys Gaupa letí jako šíp, a nelítostné šelmy: medvědi, vlci, rysi z lesa se ženou v zápětí za ní, všichni ženou pryč falešné bohy - ty demony, kteří se kryli jejich jmény. A vidím, světlo proniklo prostorem. A skutečný Ódin se prodral portálem! Jsou Osvobozeni!

Hotovo!

I když je tu také... přišel... čekala jsem...

Saramund! Můj meč je namířen na něj, ale podivná zrudná síla sevřela čepel... Prsten... Použil prsten a drží ho pevně.

...Nu budiž, i ty sám jsi pevně svázán svým prstenem! Ať je to tak! A propast pod nohama, a láva dole. Pomůže mi... Jeden výpad... oheň a prsten se taví za strašlivého úpění šedovlasého čaroděje. A palčivá bolest vše přehlušuje... a všechno pohaslo...

...Ale tady je krystal opět před očima... A já vidím Olórina... Dívá se na mě... a pokračuje ve svém vyprávění...

„Ano, krystal explodoval, když se prsten roztavil... Portál se tenkrát zavřel. A duchům, kterým se v těch dobách přezdívalo bohové, se podařilo uniknout ze zajetí, všem se podařilo odejít do Valhally... Na to zůstalo v paměti jen málo vzpomínek. Lidé vymysleli jiné příběhy a složili falešné legendy.

A tu a tam zůstaly pouze záblesky oněch událostí, a to vše se v průběhu věků převrátilo. A ten zvířecí útok, najednou byl nazván Divokým honem, když sama Brunhilda byla ve falešných legendách nazvána démonkou...

Vždyť lidé tehdy ani neuvěřili, že místo Ódina k nim přišel démon, černý hierarcha Sauron, a později svou nevědomost nepřiznali. Pýcha to nedovolila...

Své příběhy už napsali. Zapomněli na Saurona, zapomněli na portály, i na krystal. Ano, vždyť mnozí o tom nevěděli...

Každý slyší jen o svatbách, dědicích a moci... Tak to bylo a tak to je, to je váš hustý svět... Není tu místo pro jiné chápání všeho. A ti, kdo vidí víc a vědí víc, jsou považováni za blázny. Ačkoli v těch dobách ještě leccos chápali a viděli magické souvislosti. A všechna ta kouzla a magii z temnoty považovali za světlo bohů, neviděli mezi nimi rozdíl.

A svět žije, a žije dál, prochází tisíci epochami a znovu vyhazuje duchy do pozemské inkarnace. A znovu přicházejí duchové světla i duchové temnoty, a věčná válka pokračuje po tisíce let.

Řeknu jen jedno, opět tu byl čaroděj, tentýž Saramund. Tomaso Torquemada - Velký inkvizitor... Ale i jeho cesta byla zkrácena... (Viz: Tajemství Velkého inkvizitora a královny Isabely.)

A za vašich dnů už nepřijde... Éter vesmíru se maličko změnil, to víte, už vám to bylo řečeno. Duch Torquemady - Saramunda byl také zničen v proudu Víru nového éteru v Utilizátoru vesmíru, o němž vám zde bylo řečeno (viz téma: Bytí vesmírného víru - Šivovo poselství).

A dokonce i démon Sauron se za ním vydal v posledních vašich dnech. Ačkoli ještě v podobě Ódina vystupoval před německými nacisty a vedl je do Nového Švábska, do Antarktidy. Tam mu byl postaven chrám, tam byl uctíván on i jeho hořící Oko. Vždy přicházel k těm, kdo se obraceli k Černému slunci vyvolenosti a čistoty krve, k idejím všemocnosti, k idejím povýšení elit a úplné přeměny ostatních v otroky.

...Válka pokračuje, a my jsme vám vyprávěli o tom, co se děje, že někteří démoni skončili v Utilizátoru vesmíru. Ale co čeká váš hustý svět - stránka ještě není napsána... Vždyť mnoho záleží na všech, kdo jsou v něm vtělení, na volbě duší. Hlavní však je nenechat se oklamat a nepovažovat temnotu za světlo! Nezaměňovat vetřelce za spasitele, nenechat se oklamat jejich sladce znějícími sliby!

A jak to nepřijmout? K tomu je třeba naučit se cítit duchem, a ne tělem, jako to dělal Sigurd, osvobozený od iluzí pouze tím, že byl zbaven těla.

Tělesné cíle, sny o útulném tělesném světě a stejná láska, která nevidí nic jiného než tělesné, běžné pozemské cíle jednoho jediného vtělení, vedou ke klamu. Třebaže tyto cíle nejsou touhou po moci a bohatství, třebaže nejsou touhou po zlu, a třebaže jsou upřímné!

Je čas posunout hranice porozumění, váš svět se změnil a vy musíte pochopit, že už nebude tak útulný a světsky teplý, přinejmenším ne na vrcholu této války. Samsára, jak jí říkají na Východě, už není měkká a útulná. Proto se mění cíl. Nesmí skončit vytvořením útulnosti na sudu s prachem. Duše si musí uvědomit, že tato inkarnace

není jediná a že jejich život je věčný, a netýká se jen toho, co se děje v tělesném každodenním životě...

Za iluzí se poodhaluje pravda... Avšak, kdo ji může vidět a slyšet? Ale ten, kdo může, bude žít dál," promluvil Olórin tajemně...

...A v dálce jsou vidět pokroucené kmeny stromů podivného lesa, který jako by tančil na skalách. Jemný déšť mrholí a ztrácí se ve spadaném listí a mechově zelených kamenech. Vpředu hučí příboj. Vlny se převalují přes obrovské balvany mořem vytesaného fjordu. Nad zátokou stále visí hustá mlha...

Zapsala Valeria Kolcova 02.12.21